

*Pentru Ed McBain
și
Bonnie și Joe,
Librăria Black Orchid,
East 81st Street, New York*

Nu te poți întoarce acasă a doua oară.

Thomas Wolfe

Băiatu' s-a întors. În timp ce autobuzul intra în Galway, Thin Lizzie îmi răsuna în minte cu *The Boys are Back in Town*. E unul dintre solo-urile fabuloase ale lui Gary Moore. I-am văzut la ultimul lor concert, în Dublin. Trăsesem chiulul de la o acțiune de împrăștiere a unei mulțimi ca să ajung la cel mai tare concert al anului. Phil Lynott, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră, prizase cocaină la greu. Se foia pe scenă ca pantera lui Rilke în cușcă. N-avea să se mai foiască pe scenă vreodată. Și nici eu n-aveam să mai merg la vreun concert. Moartea lui prematură a coincis cu momentul în care eu mi-am spulberat cariera. Fusesem dat afară din *Garda Síochána*, poliția irlandeză, pentru că pocnisem în gură un parlamentar. Nu-mi păruse rău niciodată. Nu-mi doresc decât să-l fi altoit mai zdravăn. Demiterea m-a împins pe spirala lină care duce în adâncul infernului de alcool. Mă stabilisem în Galway și devenisem un detectiv privat apatic, provocând mai mult rău decât înseși cazurile pe care le investigam. Acum mă întorceam din Londra îmbrăcat cu o haină de piele și dependent de cocaină.

Aș fi revenit mai devreme, dar mă împiedicase o veche zicală irlandeză care te îndeamnă să rămâi plecat. Sau măcar să pară că te-ai străduit. Nu știam pe cine încercam să impresionez. Trecuse ceva timp de când impresionasem pe cineva, cu atât mai puțin pe mine însumi. Aproape că se întâmplase un miracol. Plecasem din Galway

fără să fiu beat. Fusese o adevărată epifanie. Era uluitor să am mintea limpede și să nu mai simt starea de greață cu care mă obișnuisem. Puteam să gândesc fără să am nevoie de băutură în fiecare moment de respiro. Lectura redevenise plăcerea de odinioară. Credeam sincer că urma să-mi iau viața de la capăt.

Acum devenisem din nou un așa-zis băutor conștient. Ceea ce înseamnă că atunci când eram conștient, eram cu paharul în mână. Un tip pe care-l întâlnisem pe Kilburn High Road mă întrebuse dacă eram băutor de societate.

– Nu, dar tu?

– Eu sunt băutor la o societate de asigurări.

Plecasem la Londra cu un plan în minte. Puține lucruri sunt mai periculoase decât un alcoolic care are un plan. Iată care era al meu: să merg la Londra și să-mi iau un apartament în cartierul Bayswater. Cât se poate de aproape de parc. De preferat cu bovindou, ca să văd veritabilele cenușii cum aleargă de-a lungul lacului Serpentine. În planul meu, femeia pe care o iubisem urma să-și vină-n fire și să-și dea sea-ma cât de tare îi era dor de mine. Urma să ia avionul până-n Londra și, cum-necum, să mă găsească. Pur și simplu, într-o bună zi – trebuia neapărat să fie o zi bună – urma să dea de mine ca prin minune, iar fericirea ar fi fost pecetluită. Nu trebuia decât să aștept, iar ea avea să apară. Sau, dacă aș fi rămas suficient de mult timp pe alte meleaguri, aș fi primit o scrisoare de la ea, în care să-mi spună cât de dor îi e de mine și să mă roage s-o primesc înapoi.

În loc de asta m-am căpătuit cu o garsonieră în Ladbrooke Grove. M-am împăcat cu decepția. Crescusem cu „Astral Weeks” al lui Van Morrison. Dintre multele lui melodii excelente, „Astral Weeks” ieșea în evidență. Mi-am zis că o trăiam pe propria-mi piele. Realitatea era cât se poate de apropiată de coșmar. Bulevardul e acum o fâșie lungă de putreziciune urbană. Ruinele umane se luptă cu gunoaiile pentru mai mult spațiu vital. Un amestec de mirosuri te lovește imediat ce te

aventurezi pe trotuar. De la inevitabilul *curry* la urină și la izul acela pătrunzător de loc părăsit.

Când am plecat din Galway, am lăsat în urmă un șir întreg de morți. Cazul pornise de la ceea ce părea a fi suicidul unei adolescente. Ancheta dusese la –

Fiți atenți aici:

Trei crime.

Patru, dacă-l punem la socoteală pe cel mai bun prieten al meu.

O inimă sfâșiată – a mea.

Un morman de bani.

Exil.

Închipuiți-vă ce-ar fi ieșit dacă aș fi fost competent!

Ah, da, și mai există posibilitatea ca simpla mea implicare să fi condus la moartea unei adolescente. Trebuia să strâng tare din dinți și să înhit adânc în sec, asta dacă nu voiam să-mi trec și propriul nume pe lista deceselor. Puteam, ce-i drept, să prezint cea mai tare apărare a deceniului:

„Voiam să fac un bine.”

Nu-mi ieșea.

În cea mai mare parte a timpului eram oricum prea beat ca să vreau ceva.

În timp ce autobuzul se apropia de periferia orașului, am început să murmur o mantră:

„Încerc să-i dau lumii înapoi o parte din inima ei pierdută.”

Citatul din Louise Brogan trezea în mine un alean pe care nu puteam spera să-l sting vreodată.

Când am coborât din autobuz la Fair Green, primul lucru pe care l-am văzut a fost un titlu cu litere de-o șchioapă:

MAI MULȚI POLIȚIȘTI PE STRĂZILE VIOLENTE DIN GALWAY

Apoi am băgat de seamă hotelurile. Pe Forster Street apăruseră încă patru. Partea asta era cândva haznaua orașului. Aici nu creștea niciodată nimic. Bineînțeles, Sammon's dispăruse de mult. Era *pub*-ul tinereții mele. Liam Sammon jucase în echipa care câștigase trei campionate ale Irlandei.

Dacă le numeri, te-apucă plânsu'. Măcar am rămas cu expoziția de covoare după ce s-a închis *pub*-ul. Pe un anunț din fereastră zicea „Ne-am mutat pe Tuam Road”.

Iisuse!

Nu mai puteai să spui

„Totul s-a dus dracului.”

Dracul și orice altceva se mutaseră pe Tuam Road.

Înainte de plecare, găsisem un *pub* nou. Nu-i puțin lucru într-un oraș care îmi interzisese accesul în toate localurile demne să fie vizitate. M-am prins că e genul meu de *pub* după anunțul din fereastră.

NU ȚINEM BUD LIGHT

Jeff, patronul, făcuse parte dintr-o trupă de *heavy metal*. Făcuseră vâlvă în anii '80, în Germania. El scria versurile. O să întrebați: care versuri?

Exact.

Se cuplase cu o punkistă care m-a mai ajutat din când în când. Cathy Bellingham, londoneză, pe vremuri dependentă de droguri, nimerise în Galway. Le făcusem cunoștință și ieșisem din peisaj. La ei urma să poposesc mai întâi.

Zburasem de la Heathrow la Dublin și pornisem spre vest cu autobuzul de prânz. Șoferul zisese:

– *Howyah?*

Tipic Galway. Am știut că ajunseseam acasă.

Fusesem cândva un fumător reformat, dar acum începusem din nou. E cumplit. Lumea nouă e croită pentru nefumători. E aproape

imposibil să tragi cocaină pe nas și să nu fumezi. Cele două se completează de minune. Când te lovește primul val de coca, vrei să-i dai în cap cu nicotină. De parcă nu ți-e destul de rău și-așa. Nu știi dacă exact atunci când începe să se instaleze amorțeala aia rece sau mai târziu, dar până la urmă tot te întinzi după pachetul de țigări. Dar încercați numai să fumați în aeroportul din Dublin sau în oricare aeroport. Multă baftă. Poftim segregare! Există doar câteva camere de izolare pentru congregațiile de fumători rușinați. Parcă ar fi leproșii pustietății moderne. Se salută dând jenați din cap, aprind bricheta și trag otrava în corp. Tre' să-ți faci un control la bibilică dacă vrei să treci cu droguri prin aeroportul din Dublin. Băieții sunt letali. Te simt de la o poștă. Dacă te prind, te-ai ras.

Mi-am încercat norocul.

Nevoia era mai mare decât teama. Parcă și vedeam titlul de pe prima pagină:

FOST POLIȚIST ARESTAT LA AEROPORT

Astea da auspicii sub care să te întorci acasă!

Măiculiță!

Pe Forster Street m-a apucat o poftă nebună să trag pe nas, dar m-am abținut. În față la Nestor's, un tip într-un costum alb murdar cânta *You're such a good looking woman*.

La picioarele lui era o șapcă ponosită. În ea se strânsese uriașa sumă de 50 de pence. M-am căutat prin buzunare și am adăugat câteva monede la cele deja existente. El a zis:

– *Spit on me, Dickie.*

Trecuse de la Joe Dolan la Dickie Rock cât ai clipi. Am râs, iar el a adăugat:

– Țștia-s bani englezești.

– Scuze.

– N-are ni'ca, intenția contează.